

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **EKOLTES Hranice, a. s.,** se sídlem Zborovská 606, Hranice, zastoupena JUDr. Miroslavem Svatoněm, advokátem se sídlem nám. T. G. Masaryka 93, Lipník nad Bečvou, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje,** se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, za účasti osob zúčastněných na řízení: **L. H.** a **Bc. J. G.,** v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 5. 2012, č. j. 22 A 26/2010 – 67,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně - EKOLTES Hranice, a. s. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 5. 2012, č. j. 22 A 26/2010 – 67, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě (dále též „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 17. 5. 2012, č. j. 22 A 26/2010 – 67, zamítl žalobu společnosti EKOLTES Hranice, a. s., kterou se domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje (dále také „žalovaný“ nebo „krajský úřad“) ze dne 1. 2. 2010, č. j. KUOK 6977/2010, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a současně potvrzeno rozhodnutí Stavebního úřadu Městského úřadu Hranice ze dne 25. 11. 2009, č. j.

OSU/24490/09-3, kterým bylo vydáno stavební povolení na stavbu: „*stavební úpravy bytového - panelového domu, spočívající ve zřízení samostatného topného zdroje pro vytápění a ohřev TUV (plynová kotelna) v suterénu nemovitosti s odtahem spalin pomocí nového vnitřního nerezového komínu, na nemovitosti Hromůvka č.p. 1882, 1883 a 1884, na pozemcích parc. číslo 4030, 4031 a 4032, všechny v k. ú. Hranice*“.

Krajský soud při svém rozhodování neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo vytýkanými vadami spočívajícími v nedostatečnosti podkladů správního rozhodnutí, ve vztahu k podkladu označnému „Hrubý ekonomický propočet“. Žalobkyni nic nebránilo v tom, aby již ve správním řízení uplatnila své námitky vůči obsahu uvedeného „Hrubého ekonomického propočtu“. Žalobkyně sice vznesla ve správním řízení své námiky (dne 27. 10. 2009), ale tyto se netýkaly „Hrubého ekonomického propočtu“. Správní orgán prvého stupně se proto vypořádal jen s těmi námitkami, které byly účinně vzneseny. Žalobkyně ostatně své výtky vůči „Hrubému ekonomickému protočtu“ nevznesla ani ve svém odvolání, které nadto – co do důvodů - nebylo vůbec specifikováno. Žalovaný pak při svém posuzování prvostupňového rozhodnutí jako celku zahrnul do svého přezkumu i úvahu o naplnění podmínek ust. § 3 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší vycházející právě ze zmiňovaného „Hrubého ekonomického propočtu“ stavebníka. Z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvého stupně nevyplývá, že by se tento správní orgán zabýval posouzením kritérií technické proveditelnosti a ekonomické přijatelnosti stavby [tedy podmínkami ust. § 3 odst. 8 zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší, (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“)] jinak, než z pohledu stanoviska dotčeného orgánu státní správy. Tento nedostatek však byl napraven v odvolacím řízením žalovaným, který na str. 5 svého rozhodnutí vyhodnotil tyto zákonné podmínky posouzením podkladu rozhodnutí, kterým byl právě onen „Hrubý ekonomický propočet“ stavebníka. Podle krajského soudu je tedy třeba zdůraznit, že v průběhu celého správního řízení žalobkyně k uvedenému podkladu rozhodnutí nevznesla žádné námitky, ač tak učinit mohla (jak v řízení v prvém stupni, tak i v řízení odvolacím). Žalovaný se proto zcela logicky v tomto směru nevypořádával s žádnými námitkami. Hodnocení žalovaného je tudíž pouhou úvahou správního orgánu ohledně splnění zákonných podmínek, čemuž nelze ničeho vytknout. Z obsahu správního spisu krajský soud neshledal, že by žalobkyni cokoliv bránilo v uplatnění námitek proti podkladu rozhodnutí – „Hrubému ekonomickému propočtu“ v řízení před orgánem prvého stupně, případně v řízení o odvolání. Jelikož žalobkyně byla řádně poučena o svých procesních právech, jak v oznámení o zahájení stavebního řízení, tak i v poučení o odvolání, neshledal krajský soud ani zákonné podmínky pro to, aby se odchýlil od recentní judikatury (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2008, č. j. 9 As 80/2007 - 66) a k námitkám uplatněným až v řízení před správním soudem již nepřihlédl. Současně došel i k závěru, že se vznesená námitka netýkala porušení kogentního předpisu hmotného nebo procesního práva. Pro posouzení žalobní výtky pak bylo rozhodné i to, že žalobkyně nenamítala porušení kogentního ustanovení hmotně-právního předpisu, ale pouze zpochybňovala správnost podkladu napadeného rozhodnutí. Z uvedených důvodů proto krajský soud žalobu společnosti EKOLTES Hranice, a. s. zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, kterou opřela o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatelka především namítá, že jí ve správním řízení nebylo umožněno vyjádřit se k „Hrubému ekonomickému propočtu“, resp. že jí tento materiál nebyl předložen k nahlédnutí, i když to jako účastnice řízení požadovala dopisem ze dne 16. 11. 2009. Tato okolnost svědčí o tom, že se tento dokument (Hrubý ekonomický propočet) ve správním spise nenacházel, a z tohoto důvodu proto neměla možnost se k jeho obsahu vyjádřit. Tímto způsobem tedy byla zkrácena na svých právech seznámit se s podklady rozhodnutí, a tím byla i zbavena možnosti předložit případné námitky proti ve spise založenému zavádějícímu ekonomickému propočtu. Správní orgán prvého stupně nezahrnul do svého rozhodování úvahu ve smyslu ust. § 3 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší ohledně naplnění dikce tohoto ustanovení, t. j zda je technicky možné a ekonomicky přijatelné vytvořit novou kotelnu. Proto také v dopise ze dne 15. 7. 2010, adresovaném žalovanému, požadovala provedení posouzení „Hrubého ekonomického propočtu“ nezávislým odborníkem z oblasti teplárenství. To se však nestalo přestože tento „Hrubý ekonomický propočet“ ani neobsahuje údaje o tom, kdo jej zpracoval, v jakém termínu a z čeho při tom vycházel.

Krajský úřad Olomouckého kraje ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že v žalobě byla řešena především ekonomická stránka věci – odpojení od stávajícího centrálního zdroje tepla a TUV. Při vypořádání požadavku na zpracování a předložení rozptylové studie na budovanou kotelnu ve vztahu ke kotelně K16 (ve vlastnictví stěžovatelky) žalovaný vyšel z kladného stanoviska (odborného vyjádření) dotčeného orgánu státní správy, tj. odboru životního prostředí Městského úřadu Hranice, ke stavbě TUV Hromůvka 1882, 1883 a 1884, Hranice. Při svém rozhodování se rovněž dostatečně zabýval otázkou souladu stavebního záměru s ustanovením § 3 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší. Odmítá tvrzení stěžovatelky, že se „Hrubý ekonomický propočet“ nenacházel ve správním spise. Tento materiál se nacházel na č. l. 8. Není ani povinností správního orgánu zasílat účastníkům řízení části správních spisů. Nic nebránilo stěžovatelce, aby (pokud by projevila zájem) nahlížela do spisu a pořídila si jeho kopii, což také posléze učinila. Není také povinností stavebního úřadu či žalovaného zpracovávat posudek k požadavku účastníka řízení, jak mylně dovozuje stěžovatelka. Pokud chtěla stěžovatelka prokázat vadnost „Hrubého ekonomického propočtu“, nic jí rovněž nebránilo (bylo to ostatně v jejím ekonomickém zájmu), aby si posudek nechala sama vypracovat, a po té jej předložila jako důkaz správním orgánům. Správní orgány by jej pak byly povinny zohlednit při svém rozhodování. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost stěžovatelky zamítl.

Osoby zúčastněné na řízení L. H. a Bc. J. G. se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřily, ač s ní byly řádně obeznámeny.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že se stěžovatelka domáhá zrušení rozsudku krajského soudu z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nezákonnost rozsudku krajského soudu měla při tom spočívat v nesprávném právním posouzení předchozích vad řízení před správními orgány. Správní soud měl vadně dovodit, že

podklady správního rozhodnutí byly dostatečné, zejména pokud jde o „Hrubý ekonomický propočet“, a nesprávně posoudit otázku vytýkaného porušení § 3 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší správními orgány. V neposlední řadě pak mělo být porušeno právo stěžovatelky nahlížet do spisu, když jí nebyl zaslán „Hrubý ekonomický propočet“, a správní orgán nezadal zpracování posudku ohledně přezkoumání správnosti údajů obsažených v „Hrubém ekonomickém propočtu“.

Ze spisového přehledu správního orgánu prvého stupně vyplývá, že „Hrubý ekonomický propočet“ byl založen do spisu spolu s žádostí o vydání stavebního povolení, tj. dne 19. 10. 2009. Tomuto závěru svědčí i stanovisko stavebního úřadu k odvolání stěžovatelky ze dne 13. 1. 2010. Ve spise správního orgánu prvého stupně a žalovaného není založena žádná písemnost stěžovatelky datovaná dnem 16. 11. 2009. Jen ze sdělení stěžovatelky ze dne 27. 10. 2009, které bylo doručeno správnímu orgánu prvého stupně dne 29. 10. 2009, vyplývá, že se stěžovatelka (krom oznámení, že zamýšlená stavba zmaří její investice) domáhá zpracování rozptylové studie na blokovou kotelnu (K16) a její porovnání s rozptylovou studií zpracovanou zvlášť pro každý dům, a toho, že pokud by byla výstavba kotelny stavebníkům povolena, aby kotelna byla předána k trvalému provozu teprve po vyrovnání stavebníka s nynějším dodavatelem tepla (stěžovatelkou).

Neobstojí proto tvrzení stěžovatelky, že by „Hrubý ekonomický propočet“ nebyl součástí spisu správního orgánu prvého stupně. Naopak, bylo věcí vlastní odpovědnosti (procesní opatrnosti) stěžovatelky, aby využila svého práva a nahlédla do obsahu správního spisu. Toto však stěžovatelka neučinila a nepořídila si z něj kopie či opisy. Takto postupovala až do vydání žalobou napadeného rozhodnutí o jejím odvolání. Krajský soud vycházeje i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2008, č. j. 9 As 80/2007 - 66 (dostupný na www.nssoud.cz) došel proto ke správnému závěru, že se nemůže zabývat námitkami vůči postupu správních orgánů ohledně „Hrubého ekonomického propočtu“, které byly uplatněny až v podané žalobě.

Obdobně nelze nyní účinně vytýkat správním orgánům, pokud ve svých rozhodnutích nereflektovaly na stěžovatelkou uplatňované výhrady ke správnosti „Hrubého ekonomického propočtu“ stavebníka. Bylo zcela v dispozici stěžovatelky, aby své výtky vyjádřila již ve svých námitkách v řízení před správním orgánem prvého stupně, či ve svém odvolání. Toto však stěžovatelka neučinila. Nepředložila ani jinou studii či posudek, jenž by vyvracel správnost předloženého ekonomického odhadu stavebníka, který by nutně znamenal, aby se správní orgán zabýval blíže možnými dopady stavby do oblasti životního prostředí (kvality ovzduší).

Jak zcela přiléhavě uvedl již krajský soud, správní orgán prvého stupně neposuzoval dopad ust. § 3 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší nad rámec stanoviska dotčeného orgánu státní správy, a bez dalšího vyšel toliko ze stanoviska Městského úřadu Hranice, odboru životního prostředí, ze dne 12. 10. 2009, č. j. OŽP/24183/09. Tento nedostatek pak napravil v odvolacím řízení sám žalovaný, který nad uvedené stanovisko ve svém rozhodnutí (str. 7 odst. 2 a 3) uvedl, že vydané stavební povolení je nejen v souladu s poukazovaným stanoviskem dotčeného orgánu (odboru životního prostředí Městského úřadu Hranice), které bylo zapracováno do podmínek stavebního povolení, ale sám se i zabýval (nad uvedený rámec) souladem stavebního záměru s ust. § 3 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší. Výslovně při tom vyhodnotil, že z „Hrubého ekonomického propočtu“

navrhované stavby vyplývá oproti odběru tepla ze stávající centrální kotelny (K16) i ekonomický efekt. Ten měl spočívat v úspoře nákladů ve výši 100.000 Kč ve prospěch nově budované kotelny. Současně žalovaný (s ohledem na obsah „Hrubého ekonomického propočtu“) došel i k závěru, že uvedená ekonomická úvaha byla ze strany stavebníka zpracována po důkladném ekonomickém vyhodnocení celého projektu, včetně zvážení následných výdajů, jako nákladů na revize, kontroly apod). Z tohoto propočtu pak správně krajský soud došel k závěru, že podmínky uvedené v § 3 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší byly naplněny.

Nejvyšší správní soud obdobně, jak to již učinil i krajský soud, konstatuje, že stěžovatelka nebyla dotčena na svých právech tím, že by správní orgány v projednávané věci postupovaly v rozporu s ust. § 3 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší. Je tomu tak proto, že ze žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá opak. Pokud stěžovatelka nesouhlasí s věcnou správností podkladu rozhodnutí – „Hrubého ekonomického propočtu“ - neznamená tato okolnost, že by napadené rozhodnutí bylo v rozporu se zákonem, ale že jeho obsah zcela odpovídá obsahu správního spisu. Bylo ve výlučné dispozici stěžovatelky, do jaké míry využívala svých práv v řízení před správním orgánem prvého stupně i žalovaného. Nic jí nebránilo, aby se v průběhu správního řízení seznámila (např. nahlížením do spisu) s obsahem správního spisu a adekvátně reagovala na jeho obsah. Mohla například předložit konkurenční propočet nebo i znalecký posudek k ekonomické stránce zamýšlené stavby. Takto však stěžovatelka nepostupovala. Naopak, do spisu nahlédla až po vydání rozhodnutí žalovaného a ukončení správního řízení. Pokud tak neučinila dříve, nelze nyní účinně vytýkat správním orgánům, že při svém rozhodování nezpochybnily (v zájmu stěžovatelky) správnost podkladů stavebního řízení. I pro správní (stavební) řízení totiž platí zásada "vigilantibus iura scripta sunt".

Stěžovatelka se rovněž mýlí, pokud dovozuje nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, resp. rozsudku krajského soudu z toho důvodu, že „Hrubý ekonomický propočet“ neobsahuje údaje o jeho zpracovateli, údaje o termínu jeho zpracování a o jeho podkladech. Z obsahu spisu jednoznačně vyplývá, že uvedený „Hrubý ekonomický propočet“ byl předložen stavebníkem spolu s žádostí o vydání stavebního povolení. Kdo konkrétně jej zpracoval, kdy tak učinil, není podstatné. Je tomu tak proto, že z obsahu spisu je evidentní, že jej předložil stavebník, který se opřel o údaje bezprostředně předcházející podání návrhu na stavební povolení.

Nejvyšší správní soud ze všech uvedených důvodů došel k závěru, že kasační stížnost společnosti EKOLTES Hranice, a. s. proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 5. 2012, č. j. 22 A 26/2010 – 67 není opodstatněná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 2 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s., za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci úspěch neměla a podle obsahu spisu úspěšnému správnímu orgánu nevznikly žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil

žádnou povinnost a proto jim nevznikly v řízení o kasační stížnosti žádné náklady. Nejvyšší správní soud tudíž rozhodl tak, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2012

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu